

PAVASARIO LINKSMYBĖS

Pasakotojas Atgimimas, džiaugsmas, Dievo garbinimas	Pasakotojas Gandras	Pasakotojas Ošims	Pasakotojas Lakštingala. Epizodo viduryje ji palyginama su būrka ir su Krizu, supriešinama su Diksu	Pasakotojas Liepia žmogui pasimokyti iš paukščių kuklumo ir saikingumo	Erelis ir gandras Skundas žmonėmis	Pasakotojas ir šikšnosparnis Apsirijėlis ponas	Lauras: pilozopai, iškeikiamas Milkus	Pričkus apie vaikus ir žmonių lygybę	Pričkus intarpas – paukščiai, pautai, jaunikliai	Pričkus žmogaus gyvenimas nuo vaikystės iki savų vaikų
1-42	43-64	65-79	80-144	145-154	155-201	202-244	245-293	294-335	336-345	346-362
1										
			2							
									3	

Pričkus apie Adomą, Ievą, pirminę nuodėmę, vargų pradžią	Pričkus, intarpas – pavasaris, uostysim kvietkas, bet ir darbai ims dovyt	Pričkus: eime, skubėjime dirbti	Slunkiaus monologas	Pričkus: subara Slunkių, ragina kitus dirbti	Pričkus: kalba apie gyvulius, ragina jų neskriausti	Pričkus: būrai vargsta ne mažiau už gyvulius	Pričkus: su džiaugsmu stebimi jaunikliai, bus mėsos	Pričkus ragina sėti įvaraus vasarojaus, apsirūpinti visiems metams	Blėkiaus ilgesingas monologas apie dešras	
363-397	398-408	409-417	418-454	455-477	478-520	521-533	534-543	544-552	553-566	
							4			

Pričkus supeikia Blėkių už nesaikingumą: reikia įvairių daržovių ir augalų (baigiamla linais)	Pasakotojas? Gėrisi moterų verpimu ir audimu	Pričkus supeikia tingias moteris	Pasakotojas Supeikia nenaudėles, ramina darbščiąsias audėjas; ragina sėti įvairių daržovių
567-598	599-610	611-627	628-660

PASTABA: Nuo Lauro žodžių Pl 245 iki pat Pl pabaigos vyksta vienas būrų pokalbis. Į tai atkreipė dėmesį Dilytė, p. 128. Tik, mano galva, ne visai aiški paskaotojo žodžių riba ties Pl 599. Susidaro įspūdis, kad dalis Pričkiaus monologo iki tos eilutės jau gali būti paskaotojo žodžiai. Taip pat būtų gerai prisiminti Dilytės pastebėtą antikinį Donelaičio monologą ir dialogų rėminimą, žr. 129–130.

¹ Kertinių pietistinių vertybių izotopija: dievobaimingumas, kuklumas, darbštumas.

² Luomas ir dorybė.

³ Vargo/darbo izotopija.

⁴ Saiko izotopija.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Selmas stebisi, kad krikščionys prūsai taip geria - visai kaip kiaulės šveisteriai ir net daugiau už kvailus vokiečius	Pakamorė gėdina būrus dėl neatliktų darbų				Jekė užstoja moteris: vyras tesirūpinie savo darbais. Priekaištai vyras: nesuvaytas vsarojus, nenupjautos kanapės	Vakmistras graudena ir mokina				
	Priekaištai vyrams: nesuvalytas vasarojas (pupos, žirniai, avižos, miežiai)	Priekaištai moterims: nedirba lino darbų	Priekaištai moterims: nerenka grybų (vokietės visus surinko, džioviną, pardavinėja)	Priekaištai moterims: neskina riešutų (pagiriamasis žodis riešutams)		V. primena Dievo dosnumą, alkaną pavasarij ir gausius naujus aruodus	Dėkavokite Dievui	Laiku mokėkite mokesčius	V. linki linksmo ir riebaus rudens, prašosi pas būrus į česnis	Baikim vasarą, ruoškimės rudeniui
530-542	543-568	569-597	598-611	612-638	639-648	649-682	683-693	695-707	708-712	713-714
„pjūtis“	Graudėnimai, gėdinimai, pamokymai									

PASTABA: Dalia Dilytė identifikuoja vieną kelių asmenų pašnekesį nuo „mes“ raudos Vd 217 iki Krizo kalbos pabaigos Vd 433 (Dilytė, p. 128). Tai – įmanoma. Nors komunikaciniai santykiai tarp kalbančių asmenų ne visai aiškūs.

Kitas pokalbių blokas prasideda nuo Selmo kalbos Vd 530 iki Vd galo (bet Dilytė į jį neįtraukia Vakmistro kalbos).

Taip pat būtų gerai prisiminti Dilytės pastebėtą antikinį Donelaičio monologų ir dialogų rėminimą, žr. 129–130.

Visažinis mes		Lauras		Bužas	Pričkus	Enskys			Pasakotojas		
Užtarnauta atgaiva		kalba apie saiką		kalba apie žmonių lygybę ir nelygybę	skundžiasi savo likimu	Nerišli E. kalba trimis temomis:			Pasaka apie girtuoklį Dočį		
Labai prisivargom: išvardijami darbai ir vargai	Mėsiško valgio pagyrimas: aistringai raginama skersti gyvulius, kimšt ir rūkyt mėsas, dešras, skilandžius ir kitus skanumynus	Čerauk su razumu: atmink, kiek dienų turi metai; valgyk ne tik mėsą, bet ir daržoves	Gėda: kai kūrie lietuviai švaisto atsargas, geria, dainuoja ir keikiasi kaip vokiečiai	Ponai ir būrai gimsta lygūs	Ponai niekina būrus	Jį skriaudžia ponai ir būrai; jis gailisi savo seno kuino	Gailisi savo peilio	Dėsto <i>viežlybo</i> vogimo principus	Pasakoja apie apsileidėlius Pelėdą ir Slunkių	Mitologinė kūlė, girtuokliai Dočys su pačia ir vaikais	Pernykštės Plaučiūno krikštynos: Dočys sumušamas
354-370	371-392	393-423	424-437	438-461	462-484	485-531	532-547	548-590	591-650	651-694	695-746

Pasakotojas		Selmas							
Pasaka apie girtuoklį Dočį		Moralistinis monologas							
Bobos gydo Dočį	Naujos drabužių mados	Dievobaimingumas nyksta	Girti būrai kritikuoja mokyklas ir kunigus	Viežlybi krikščionys	Artėja pasaulio pabaiga	Lietuvaininkai neturėtų lygiuotis į kitas nenaudėlių tautas	Baigiamasis atsigręžimas į orus ir metų laikų kaitą		
747-772	773-790	791-817	818-850	851-855	856-876	878-888	889-912		

PASTABA: nuo Pričkiaus kalbos Rg 267 iki pat Rg pabaigos esama vientisko kalbų bloko. Plg. Dilytė, p. 128.
 Taip pat būtų gerai prisiminti Dilytės pastebėtą antikinį Donelaičio monologą ir dialogų rėminimą, žr. 129–130.

ŽIEMOS RŪPESČIAI

Sint. p.	Pasakotojas				Pričkus	Enskys	Selmas	Pričkus	Pasakotojas	Dočys	Anon. šaltyšius
	Komunikacinė situacija neaiški				Būrų krivulė				Teismas		Šaltyšių sueiga
Paradigminis planas	Žiema	Vilkai	Jėgėrių epizodas		Apie „viežlybą“ vogimą			Ugnies nauda ir pavojus, Krizo likimas	Gaisras	Dočio teismas ir kalba	Apie Dočį
	1–71	72–100	101-107	108-116	117-164	165-181	182-207	208-299	300-317	318-357	358-378
	Kraštovaizdis - harmonija		Kraštovaizdis - disharmonija		Pasakojimas apie būrų klastas			Pasakojimas apie ugnį			
									Pasakojimas apie (ne)teisingumą		

Pasakotojas	Lauras	Pričkus	Pasakotojas	Selmas		
	Šaltyšių sueiga		Būrų kelionė su grūdais ir šykštusis amtsrotas	Galbūt krivulė?		
Grūdus – į Karaliaučių	Apie ponų malonę	Nepūsk prieš vėją	Šykščiojo amtsroto portretas. Kolektyvinė būrų baismė. Pričkaus mirtis	Guodžiamoji kalba		
379-390	391-401	402-410	411-467	468-527		
Pasakojimas apie (ne)teisingumą						

Reikia sekti kalbančiųjų asmenų dialogus: anot Dilytės, pokalbių ribos tokios: Pričkus–Enskys–Selmas (Žr 117–299, t.y. klastų tema); Lauro ir Pričkaus replikos (Žr 391–410); Selmo ir Lauro pokalbis Žr 468–682 (t.y. iki pat pabaigos)

Taip pat būtų gerai prisiminti Dilytės pastebėtą antikinių Donelaičio monologų ir dialogų rėminimą, žr. 129–130.